

Stipi-stopi

Gyerekkoromban kedvenc foglalatosságunk volt, hogy odaálltunk egy kirakat elé és stipi-stopit játszottunk a benne lévő árukra. Lestipi-stopiztuk az utcán a bicikliket és sok minden mást. Gyermeki játék volt elképzelni azokat a dolgokat a sajátunkként. Aztán tudatosan, makacsul dolgoztam azon, hogy egy-egy kitűzött célt elérve megszerezsek valamit.

Fiatal voltam. Fiatalon még kiforratlan a „fontos” dolgok listája. Pontosabban ez a lista fiatalon még hosszú, aztán a kor előrehaladtával változik és rövidül. Számomra emlékezetes Hofi-vicc volt, midőn egyik előadásában – csak úgy balkézről – megkérdezte: „Aranyoskám, tudod mikor lesz új cipő a gyereked lábán? (röhögés a nézőtérrel) Majd ha a tanácselnök fia rálép a lábára!” Nagyon sokszor eszembe jut ez a bemondás. Számomra sokkal több volt egy jó poénnál. Ahogy öregszem, úgy leszek a távoli múlt eseteivel egyre megértőbb. Már rég saját háztartást vezettünk, amikor édesanyám adott tíz forintot, hogy hozzak egy kiló kristálycukrot. Mama! – mondtam – a kristálycukor huszonegy forint! – Akkor csak fél kilót hoznál – mondta elgondolkodva. Persze egy kilót vittem, de csak most, öregségemben gondolkodtam el azon, milyen könnyen lemondott a cukor feléről. Lehet, hogy fiatal korában ő sem mondott le ilyen könnyen dolgokról.

A minap bementem a zöldségesbe és elkezdtem a citromot betenni a zacskóba, mikor is ránéztem az árára. Ezerszázötven forint kilója. Sürgősen visszaraktam az egészet, két darab kivételével. Csak úgy automatikusan. Igazából nagyon könnyen lemondtam róla. Édesanyámtól tanultam meg, hogy „Nincs az a sok, amit nem lehetne elkölteni, és nincs az a kevés, amit ne lehetne beosztani.”

Régebben évente megengedhettük magunknak, hogy a család elmenjen egy vendéglőbe. Ma már nem, de ezt valahogy nem keserűséggel élem meg. Olyan más lesz minden. Öregkori bölcsesség? Nem gondolom. Csak változik a „fontos” dolgok listája. Olyan ez, mint amikor nap mint nap elmegy az ember egy úton, aztán valamiért nem jár többet arra, és akkor éli meg az út szépségeit, de már nem fontos, hogy újra végigmenjen rajta, az emlékeiből is jól megél. A kor előrehaladtával lassan beszűkülnek a lehetőségek, cserébe egyre nagyobb a belső mosoly.

Eszembe jut, amikor édesanyámék elosztották az örökségüket. Egy bizonyos dolgot ő kapott meg, másnap odajött a húga, hogy az a dolog, neki kellene. Édesanyám azt mondta neki, legyen a tiéd. A következő napon, ismét eljött a húga, hogy mégsem kell neki, legyen úgy, ahogy eredetileg volt. Édesanyám – mosollyal a szája szélén – mondta neki, legyen. Ezt még kétszer eljátszotta a húga. Édesanyám mindkét esetben ráhagyta. Bevallom, én már pipa voltam, de Édesanyám egyre nagyobb mosollyal az arcán rendezte le a dolgot. Csak most, öregeen értettem meg őt. Jóval idősebb volt a húgánál. Neki más volt az értékrendje. Neki más volt fontos. Elnézve a mai „világot”, a törtetést, a pénz utáni hajszát, egyre nagyobb a belső mosolyom. Már könnyen lemondok bármiről. A dolgok valahogy egyre inkább elveszítik a fontosságukat. Ma a „mindent megszerezni bármi áron” helyett a „megcsodálni egy-egy dolog szépségét” számomra sokkal fontosabbá vált. Talán erre jók a nagyszülők: hogy a szülők helyett – akik a család gyarapodásáért gürcölnek – megmutassák egyes dolgok szépségeit az

unokáknak. Elmegyek sétálni a két kislány unokámmal. Már nagyok ahhoz, hogy fogják a kezemet. Előrefutnak, megállnak a kirakatok előtt és azt játsszák, hogy stípi-stopi, enyém az a

...